

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 14 Νοεμβρίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 103

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Gabriel Marc : ΛΙΟΔΕΤΤΗ, διήγημα. — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙ-
ΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ
ΤΩΝ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Μετὰ 1 φυλλάδιον συμπληροῦται καὶ τὸ ὅτι ἔτος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Κατὰ τὸ δέκατον ἔτος ἡ δι' εἰσπρακτῶρων εἰσπραξὶς καταργεῖται ἐν Ἀθήναις, ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, πρὸς εὐκολίαν δὲ τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, δεχόμεθα ΕΞΑΜΗΝΟΥΣ συνδρομὰς.

Ὅθεν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ δέκατον ἔτος, παρακαλοῦνται θερμῶς, ὅπως ἀποστείλωσι τὴν ἐξάμηνον συνδρομὴν τῶν ἀπ' εὐθείας: «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἐν Ἀθήναις», πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Α' φυλλάδιου τοῦ Δεκάτου ἔτους, διότι, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ διακόψωμεν, μετὰ λύπης μας, εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως τὴν ἀποστολὴν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΛΙΟΔΕΤΤΗ

(Διήγημα GABRIEL MARC)

Α'

Μοναχοκόρη ἀγαθοῦ χωρικοῦ ἡ Λιοδέττη ἐγεννήθη ἐν τινι χωρίῳ τῆς ἐπαρχίας Β'. Ἐδιδάχθη τὰ πρῶτα γράμματα κατ' οἶκον, μεθ' ὃ ἐξηκολούθησε τὰ μαθήματα ἐν τῷ σχολείῳ τοῦ χωρίου, μανθάνουσα νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ, καὶ δεικνύουσα δια-

θέσεις παράδοξους, δυσαναλόγους διὰ κόρην τῆς ἐξοχῆς. Αἱ διηγήσεις τῆς ἱερᾶς ἱστορίας τῇ ἦσαν ἀρεσταί· ἐπεθύμει διακαῶς νὰ γείνη σοφὴ. Ἀλλ' αἱ ἀγελάδες δὲν βόσκουσιν, οὔτε φυλάσσονται μόναι, ἐνῷ ἡ Λιοδέττη δὲν εἶχεν οὔτε ἀδελφούς, οὔτε ἀδελφάς, καὶ μεθ' ὅλην τὴν καλὴν τῆς θέλησιν, τὴν ἐβλεπον συχνότερα νὰ ὀδηγῇ καὶ νὰ βόσκη τὰ θρέμματα, παρὰ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ σχολεῖον.

Ἡ διδασκάλισσα τοῦ χωρίου ἔλεγε συχνὰ εἰς τοὺς γονεῖς τῆς, ὅτι ἦτο ἄδικον νὰ ἀφήσωσιν ἀπαιδεύτον κόρην τόσο καλὴν, τόσο εὐφυῆ, ἥτις εἶχε τὴν φυσιογνωμίαν καὶ τὸ ὄφος μικρᾶς δεσποινίδος τῶν πόλεων. Ἄν καὶ ἀγροῖκος κατὰ τι, οὐχ ἦττον ἦτο λεπτοκαμωμένη, μέγαλους κυανοὺς ὀφθαλμούς καὶ με κόμην ξανθοχρουν. Παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν συνομηλικῶν τῆς, χρώματος μελαγχροῖνου καὶ χονδροειδῶν, με παρειὰς ἐρυθρῶν, ἡ φύσις τῆς ἐφαίνετο τελειότερα, ὥσπερ εἶχεν ἀνατραφῇ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ. Δύστροπος καὶ δειλὴ, πάντοτε διέτριβε μόνη. Αἱ συμμαθήτριάς τῆς, πᾶσαι ἀνεξαιρέτως, τὴν ἀπέφευγον. «Εἶνε πολὺ ὑπερήφανος», ἔλεγον αἱ μὲν. «Εἶνε ἀπλῆ», προσέθετον αἱ ἄλλαι.

Ἡ Λιοδέττη δὲν παρεπονεῖτο καθόλου δι' αὐτό. Ἠγάπα τὴν μοναξίαν καὶ εὐχαρίστως ἔμενε μόνη.

Τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ἔτους ὠνειροπόλει κρατοῦσα τὴν ἡλακτὴν καὶ νήθουσα πλησίον τῶν ἀγελάδων τῆς.

Ἐν καιρῷ τοῦ χειμῶνος, ὅτε ἡ χιών ἐκάλυπτε τὰς πεδιάδας, μετὰ τὰς ἐργασίας τῆς ἡμέρας, ἡ Λιοδέττη ἤκουεν εὐχαρίστως τὸ ἐσπέρας τὰς διηγήσεις τῆς γηραιᾶς μάμμης τῆς, ἐν ταῖς ὁποίαις μαγικαὶ δυνάμεις ὑπερήσπιζον πάντοτε τὴν ἀσφόδτητα καὶ πρίγκιπες θελκτικοὶ ἐνυμφεύοντο ἐνίοτε κόρας πτωχάς, αἵτινες ἔζων βόσκουσαι πρόβατα.

Ὅτε συνεπλήρωσε τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος,

κατέστη ἀρκούντως ὠραία κόρη μετὰ τὰ τέλεια χαρακτηριστικά τῆς, μετὰ τὸ ξανθὸν χρῶμα τῆς, τοὺς γλυκοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ μετὰ τὸ παρθενικὸν ὄφρος τῆς. Οἱ νέοι τοῦ χωρίου ἤρχισαν νὰ τὴν καλκυττάζωσιν καὶ νὰ τὴν περιτριγυρίζωσι, μεθ' ὅλην τὴν ἀδιαφορίαν καὶ ψυχρότητα, τὴν ὁποίαν ἐδείκνυν ἐκείνη.

Πολλάκις εἶχε συνοδεύσῃ τὸν πατέρα τῆς εἰς τὴν γειτονικὴν ἀγοράν, φέρουσα χθινὰ ὑπὸ τὴν τασχάλην, ὅπερ, κατὰ τὰς συνήθειας τοῦ χωρίου, ἦτο φανερὰ ἀπόδειξις, ὅτι ἦτο εἰς ἡλικίαν νὰ σκεφθῇ περὶ γάμου.

Πολλοὶ νέοι ἐκ τῶν καλλιτέρων τοῦ χωρίου ματαίως ἐζήτησαν τὴν χεῖρά τῆς. Ὁ πατὴρ τῆς Λιοδέττης βλέπων ὅτι τὰ οἰκονομικά του δὲν ἐπὶ ἡγαιναν καλὰ, ἀδίκως ἐκοπίαζε νὰ τὴν καταπείσῃ τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν ἰσχυρογνώμονα καὶ ὀνειροπόλον ταύτην κόρην, καὶ ματαίως ἡ μήτηρ τῆς ἔχανε τὸν καιρὸν καὶ τὰ λόγια τῆς.

Ἡ Λιοδέττη δὲν ἠὲν ἡχάριστετο, παρὰ ὅτε ἦτο μόνη εἰς τὴν εὐρείαν πεδιάδα, ἀναπνέουσα καθαρὸν ἀέρα καὶ βόσκουσα τὰς ἀγελάδας τῆς, αἵτινες τὴν ἐγνώριζον καὶ τὴν ἠκολούθουν εὐπειθῶς. Ἐκεῖ δὲν ἤκουε τὰ πικρά, τοὺς λογαριασμούς, τὰς φιλονεικίας τῶν γονέων τῆς ἐπὶ ζητημάτων συμφέροντος, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τίποτε δὲν ἐνόει. Ἐκεῖ ἠδύνατο νὰ ἀναπολῇ μετὰ τὴν ἡσυχίαν τῆς τὰς ὠραίας ἱστορίας τοῦ σχολείου, αἵτινες ἐν τῇ διανοίᾳ τῆς ἀναιμιγνύοντο μετὰ τὰς θαυμασίας διηγήσεις τῆς μάμμης τῆς.

Ἡ μικρὰ καὶ ἐξημμένη φαντασία τῆς εἰργάζετο καὶ ἐμεγαλοποιεῖ τὰς χιμαῖρας ταύτας, αἵτινες πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καθίσταντο πραγματικώτεροι, καὶ πρὸ πάντων τὴν προσείλκουν περισσότερον ἀπὸ τὰς εἰδικὰς τῆς φροντίδας.

Διέπλυνεν ὄνειρα ποιητικὰ καὶ ἀθῶνα, ἐν οἷς ἦσαν ἀναμειγμένα ὄντα ὑπερφυσικά,